

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku H. S.

przy uczestnictwie W. C. G. , D. C. G. , M. C. , B. D., G. G., T. G. , Z. G. i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestników
W. C. G. , D. C. G., M. C., B. D.,
G. G., T. G., Z. G.
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi wyłącznie na oczywistej zasadności skargi wynikającej z błędnej oceny braku samoistnego posiadania niezbędnego do stwierdzenia zasiedzenia i chybień w sporządzeniu uzasadnienia przez sąd drugiej instancji.

Stanowiska skarżącej nie sposób jednak podzielić. Analiza całokształtu skargi nie uzasadnia wniosku, że jest ona oczywiście uzasadniona. Całkiem chybiona jest argumentacja skarżącej mająca wskazywać, że wykazała ona w toku postępowania samoistny charakter posiadania względem pozostałych współużytkowników wieczystych. Przeczą temu poczynione przez sądy *meriti* ustalenia faktyczne, z których jednoznacznie wynika, że nie doszło do zmanifestowania zmiany sposobu korzystania z nieruchomości. Ponadto wskazany pogląd jest sprzeczny z wiążącym ustaleniem, że skarżąca podejmowała próby zniesienia współużytkowania jeszcze w latach 2012-2013, co trafnie zostało uznane przez Sądy w tej sprawie za przejaw braku posiadania samoistnego po stronie skarżącej. Trudno także dopatrzeć się oczywistej zasadności skargi w zarzucie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. podczas gdy uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego zawiera zarówno klarowny wywód co do poczynionych ustaleń faktycznych, jak i prawnych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db